

CINEMA

Els Dijous del Cineclub al Cineart: tot té un preu

Pere Cornellas

**Els Dijous
del Cineclub
al Cineart:
10 anys**

ELS
DIJOURS
del cineclub al
CINEART

El 20 de febrer de 1992, amb la projecció de *Lawrence of Arabia*, de David Lean, van néixer els actuals *Dijous del Cineclub al Cineart*, una iniciativa que vam fer realitat el Pere Vidal, aleshores Regidor de Cultura de l'Ajuntament, el Ramon Cortadellas, propietari del local, i les persones que, en aquell moment, dirigíem Cineclub Sabadell, el Jordi Graset i jo mateix. Es pretenia portar a terme una programació alternativa al cinema comercial de la ciutat, objectiu que era i continua sent especialment útil, atès el fet que Sabadell no compta encara amb una sala en versió original: les sessions dels dijous fan, doncs, una necessària funció substitutiva que assegura, si més no, una regular periodicitat setmanal. Però és evident que, en una situació de normalitat cultural, no hauria de ser aquesta la funció d'un cineclub.

Com ja és sabut, Els Dijous... es van dividir en quatre apartats, que s'han mantingut al llarg d'aquesta dècada: *Revisions i estrenes*, amb les pel·lícules més recents dels autors del cinema contemporani, *Cinema per descobrir*, films d'autors o cinematografies poc conegudes, *Sessió Alliance Française*, pel·lícules franceses o de producció francesa d'un interès contrastat, i *Clàssics de Cineclub Sabadell*, grans clàssics de la Història del Cinema que han ajudat també a definir la història de l'entitat. En general -s'han produït, a vegades, algunes modificacions degudes a les exigències de la programació-, aquests apartats s'han anat alternant més o menys regularment.

Efectivament, ja s'han complert deu anys d'aquests *Dijous*. I Cineclub Sabadell els està celebrant amb tota legitimitat. Amb la projecció, el 21 de febrer prop passat, de *The Big Country*, el monumental *western* de William Wyler, amb la publicació, aquell mateix dia, d'un petit dossier informatiu i amb les quatre darreres sessions del curs, d'una acusada especificitat, que són, de fet, les que han donat peu a aquest article.

Si bé no es va arribar a fer pública, la idea inicial era la següent: es facilitaria als espectadors una llista de totes les pel·lícules projectades als darrers anys -es restringia l'espai de temps per poder garantir que estaven encara en distribució i que es podien, per tant, reprogramar-, a fi que n'escollissin una de cada un dels quatre apartats citats anteriorment. Les quatre més votades conformarien la programació del mes de juny. Aquest sistema garantia, alhora, un mesurat pluralisme i el manteniment, també al final del curs, de l'estructura habitual de la resta de mesos dels *Dijous*. A mi em semblava una idea enginyosa i estimulante.

El que s'ha fet, però, ha estat substancialment diferent: cada espectador ha triat, efectivament, les seves quatre pel·lícules, però sense cap tipus de restricció. Vaig expressar les meves reticències als actuals responsables del Cineclub, convençut que aquest mètode empobriria els *Dijous* d'aquest darrer mes de juny. Hi vaig insistir, possiblement perquè coneixia la primera iniciativa, que em continuava semblant bastant millor. Però l'Àlex i el Feliu, amb tot el dret, es van decidir per la segona. Un cop vistos els resultats -que, d'alguna manera, no han fet sinó confirmar tots els meus temors-, he d'admetre, això sí, que possibiliten unes lectures l'anàlisi de les conclusions de les quals pot tenir un cert interès. Si es tractava únicament de copsar *l'estat de la qüestió*, han estat prou significatius.

Les raons que han induït els espectadors a votar una pel·lícula o una altra són del tot indesxifrables. Fixem-nos que es poden haver basat en criteris i interessos ben diferents: poden haver votat, per exemple, les quatre millors -segons la subjectivíssima opinió de cadascú-, les que no s'han vist i es volen veure o les que, per qualsevol motiu, es volen tornar a veure encara que ja s'hagin vist. Amb tantes més possibilitats a continuació com ens puguem imaginar. L'etcètera és llarguíssim. Limitem-nos, doncs, al més evident.

Les quatre pel·lícules més votades pel públic dels *Dijous*, majoritàriament jove, però amb molta gent d'altres edats, es caracteritzen, bàsicament, per tres factors: són de realització relativament recent, han tingut un cert ressò mediàtic i, totes quatre, es van programar dins de l'apartat de *Revisions i estrenes*. Els títols, anys i autors són: *Funny Games* (1997), de Michael Haneke, *Zelig* (1983), de Woody Allen, *Idiotern* (1998), de Lars von Trier, i *Mifune* (1999), de Soren Kragh-Jacobsen, citats segons el nombre de vots atorgats a cada un. No és gens sorprenent que l'únic que no ha estat rodat en aquests darrers anys sigui d'un dels directors més comercials de l'actual cinema nord-americà.

En tot cas, han quecat fora d'aquest petit grup els autors i els films de les cinematografies menys conegudes (*Cinema per descobrir*), les produccions franceses (*Sessió Alliance Française*) i les pel·lícules més emblemàtiques de la Història del Cinema (*Clàssics de Cineclub Sabadell*), és a dir, tres quartes parts de la programació de l'entitat. És, em sembla, tristament simptomàtic.

Deu ser, segurament, perquè, als darrers anys, les sessions dels *Dijous* han marcat la línia programàtica de Cineclub Sabadell i s'han organitzat pocs cicles de caire marcadament cineclubístic. N'hi ha hagut, certament -*El Centenari del Cinema*, els cicles Dreyer, Murnau o Griffith...-, però pocs. O perquè els interessos del gran públic continuen sent sovint incompatibles amb la qualitat i el rigor. Les sessions dels *Dijous* baten rècords d'assistència -el cinema ja és a la Universitat i, una mica, a l'Ensenyament Secundari-, la qual cosa és, en principi, un fet positiu, però són lluny de mantenir el to que tenien les antigues sessions de Cineclub, quan, a la sala, érem molts menys.

Els actuals responsables de l'entitat haurien d'intentar establir si tenen alguna cosa a veure els quatre films triats pels espectadors i el seguit de circumstàncies irregulars que poblen les sessions darrerament: la gent arriba cada vegada més tard, amb la pel·lícula començada, i amb la lògica molèstia que ocasiona el fet als

Lawrence of Arabia

que tenim el costum d'arribar a l'hora; no sempre hi ha el desitjable silenci durant la projecció, i, a més, les crispates comencen a aparèixer amb una freqüència alarmant. Van tenir *només un vot* clàssics tan importants com *The Bird of a Nation* i *Intolerance*, de David W. Griffith, *Morocco*, de Josef von Sternberg, *Midnight*, de Mitchel Leisen, *Colorado Territory*, de Raoul Walsh, *The Third Man*, de Carol Reed o *Key Largo*, *The African Queen* i *The Misfits*, de John Huston. Pot estar una cosa relacionada amb l'altra? Cal esbrinar-ho i actuar en conseqüència.

M'estimo el Cineclub i hi continuo lligat. Hi col·laboro amb una certa freqüència i em responsabilitzo encara d'algunes de les seves activitats. Escric aquest article com a integrant de l'entitat. I, com que crec en la crítica constructiva, aquest fet no em sembla pas contradictori. ☺

Avda. Rafael Casanova, 38 • 08206 SABADELL (Espanya)
Tel. 93 726 62 22* • Fax 93 727 00 60

TEIXITS SALVADOR
els teixits que tenen estil

Indústria, 33 - Tel. 93 725 65 90 - 08202 Sabadell

C. Migdia, 35-45 - C. Sant Pau, 20
Tels. 93 727 82 46 - 93 725 74 61
08201 Sabadell